

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد همه سر به سر تن به کشتن دهیم
بدین بوم و بر زنده یک تن مباد از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

پروفیسور میشل شوسودوسکی
برگردان از: حمیدمحوی
۲۸ اپریل ۲۰۲۰

در آستانهٔ نظم نوین جهانی؟ بحران قرض جهانی و خصوصی سازی دولت

آیا پاندمی را برای کشاندن جهان به ورطهٔ بی کاری حجیم، ورشکستگی و ناامیدی به کار برده اند؟

مرکز پژوهش های جهانی سازی، ۱۷ اپریل ۲۰۲۰

مضمون: اقتصاد، فقر و نابرابری اجتماعی

تحلیل: کووید-۱۹

با بحران بهداشتی و خیمی روبه رو هستیم که بدرستی باید از آن عبور کنیم. و این یک اولویت مطلق است. ولی یک بعد پر اهمیت دیگر وجود دارد که باید آن را نیز به حساب بیاوریم. میلیونها نفر کار و پس اندازی را که طی یک عمر به دست آورده بودند از دست می دهند. در کشورهای در حال توسعه فقر و ناامیدی بیداد می کند. در حالی که قرنطینه به مثابهٔ یگانه راه حل برای بحران جهانی بهداشت همگانی به مردم عرضه شده، ولی از سوی دیگر پی آمدهای اقتصادی و اجتماعی ویرانگر آن غالباً ندیده گرفته شده است.

حقیقت ناگفته این است که کروناویروس جدید بهانه ای به دست قدرتهای مالی و سیاستمداران بزهکار داده تا همه جهان را به ورطه بی کاری حجیم، ورشکستگی و فقر وخیم بکشانند.

این است چهره واقعی آنچه در شرف وقوع می باشد. فقر امری جهانی ست. در حالی که گرسنگی در کشورهای جهان سوم فراگیر می شود، کمی نزدیکتر به ما، به کشورهای ثروتمندتر جهان نیز سرایت کرده است.

« میلیونها امریکائی ناامید در صفوف طویل برای دریافت صدقه انتظار می کشند »

« صفوف انتظار چندین کیلومتری جلو بانک غذایی و دفاتر بی کاری در سراسر ایالات متحده آمریکا طی هفته گذشته تشکیل شده است »

Long lines continued to form outside food banks and unemployment offices in dozens of cities over the weekend as the coronavirus pandemic takes a heavy toll on families, leaving many unsure of when their next paycheck will come. Pictured: Hundreds of people wait to receive meals at the Bowery Mission in New York City on Monday

صفوف طولانی انتظار جلو بانکهای مواد غذایی و دفاتر بی کاری در ده ها شهر طی آخر هفته تشکیل شده، در حالی که پاندمی کروناویروس به سختی خانواده ها را تحت تأثیر قرار داده و بسیاری از آنان را در نگرانی از موعد چک حقوق آینده شان فرو برده است.

در عکس : روز دوشنبه، صدها نفر منتظر دریافت غذا از «باوری میسیون»¹ در نیویورک هستند.

در هند :

« مواد غذایی نایاب می شود... در حلبی آبادها، برای خارج شدن می ترسند²، برای بازگشت به خانه هایشان با پای پیاده، یا از ترس به افتادن در بازداشتهای سرکوبگرانه [تنبیه بدنی با باتون]. در هند میزان مرگ و میر در اثر ویروس کرونا تا امروز ۱۰۶ فوتی بوده است، برای این که این رقم را در چشم انداز واقعیات نشان دهیم باید از تعداد کودکان هندی که هر روز از گرسنگی هلاک می شوند یاد کنیم، در هند روزی ۳۰۰۰ کودک در اثر گرسنگی می میرند». از بمبئی تا نیویورک، « جهانی سازی فقر » پیوسته جریان دارد.

تولید به نقطه مرگ یعنی توقف کامل رسیده است. گرسنگی در آسیا و در افریقا. گرسنگی در ایالات متحده آمریکا.

¹ Bowery Mission de New York

² <https://www.globalresearch.ca/how-complex-pneumonia-crisis/5709953>

از این پس همه کشورهای جهان سومی هستند. کشورهای که «کشورهای توسعه یافته» با درآمدهای بالا شهرت دارند «جهان سومی» هستند.

Hunger grows in Mumbai: Working poor now queuing up for free food

Three weeks into the national lockdown, organisations and individuals providing free meals in Mumbai are unanimous: hunger in the financial capital has grown sharply and continues to grow.

گرسنگی در بمبئی گسترش می یابد: اکنون کارگران فقیر برای دریافت مواد غذایی رایگان صف می کشند. سه هفته پس از قرنطینه ملی، سازمانها و افرادی که غذای رایگان در بمبئی تدارک می بینند یک صدا می گویند: گرسنگی در پایتخت امور مالی قویاً افزایش یافته و همچنان رو به افزایش است.

و در ایتالیا چه می گذرد؟

مردم با کمبود مواد غذایی روبه رو هستند. گزارشاتی حاکی از این امر است که مافیا بیش از دولت «با پخش رایگان مواد غذایی به خانواده های فقیر که دیگر پولی برایشان باقی نمانده و در قرنطینه به سر می برند پشتیبانی مردم را به دست آورده اند» (گاردین). این بحران ترس و وحشت ناشی از کووید-۱۹ را با فرآیند پیچیده تحریف اقتصادی ترکیب می کند. ابتداء پی آمدهای مربوط به کشورهای در حال توسعه را بررسی کنیم.

کشورهای در حال توسعه. «پزشکی اقتصادی» صندوق بین المللی پول و جهانی سازی فقر

آیا بحران و ویروس کرونا جزئی از گسترده ترین برنامه کلان اقتصادی ست؟ نخست، اندکی درس تاریخی.

من بیش از ده سال درباره پی آمدهای اصلاحات اقتصادی صندوق بین المللی پول و بانک جهانی تحقیقات میدانی در محل انجام می دادم، در افریقا، آسیا، امریکای لاتین، اروپای شرقی و در بالکان. از آغاز سالهای ۱۹۸۰ «پزشکی اقتصادی» به کشورهای در حال توسعه و مقروض در چارچوب چیزی تحمیل شد که «برنامه تعدیل ساختاری» می نامیدند.

از سال ۱۹۹۲ تا ۱۹۹۵ بررسی های میدانی ام را در هند، بنگله دیش و ویتنام انجام دادم و برای خاتمه تحقیقاتم درباره برزیل به امریکای لاتین باز گشتم. در همه کشورهای که بازدید کردم، به علاوه کنیا، نیجریه، مصر، مراکش و فیلیپین همان طرح توطئه اقتصادی و مداخله سیاسی را مشاهده کرده ام که حاصل کار مؤسساتی بوده که در واشنگتن مستقر بوده اند. در هند، پی آمد مستقیم اصلاحات صندوق بین المللی پول، میلیونها نفر را به ورطه گرسنگی کشاند. ویتنام که یکی از مهمترین تولید کنندگان برنج در جهان است با حذف کنترل قیمتها و با مقررات زدائی از بازار غلات گرسنگی در این کشور نیز توسعه یافت^۳. با تحمیل فرادستی دالر، با افزایش قرض به دالر، سرانجام مجموع ساخت و ساز پول ملی در اغلب کشورهای در حال توسعه «دالر محور شد».

^۳ مراجعه شود به مقدمه کتاب «جهانی سازی فقر و نظم نوین جهانی» نوشته میشل شوسودوسکی.

(Préface de la deuxième édition de la Mondialisation de la pauvreté, 2003)

با اتخاذ راهکار ریاضت اقتصادی وسیع به فروپاشی دستمزد واقعی انجامید. برنامه های خصوصی سازی در سطوح گسترده تحمیل گردید. این اصلاحات اقتصادی مرگبار که به نام بستن کاران به کار بسته شد دائماً به فروپاشی اقتصادی، فقر و بی کاری حجیم دامن زده است.

در نیجریه از سالهای ۱۹۸۰ مجموع ساختار بهداشت عمومی برچیده شد. بیمارستانهای عمومی به سوی ورشکستگی سوق داده شد. پزشکی که من با آنها مصاحبه داشته ام برنامه شقاوت آمیز تعدیل ساختاری را با طنز خاصی ترسیم کرده اند :

“We’ve been sapped by the SAP”

(«ما را با برنامه تعدیل ساختاری حذف کردند»)، می گفتند، بیمارستانهای ما را به یمن صندوق بین المللی پول و بانک جهانی عملاً تخریب کردند.

از تعدیل ساختاری تا تعدیل جهانی

امروز، ساخت و ساز فشار روی ماشه فقر و فروپاشی اقتصادی به شکل بنیادی متفاوت و بیش از پیش پیچیده شده است.

بحران اقتصادی کنونی در سال ۲۰۲۰ (که در منطق پاندمی کووید-۱۹ منعکس می شود) در تاریخ جهان بی سابقه است.

صندوق بین المللی پول و بانک جهانی نیازی به معامله برای وام تعدیل ساختاری با دولتهای ملی ندارند. آنچه در چارچوب بحران کووید-۱۹ روی داد یک تعدیل جهانی در ساختار اقتصاد جهانی ست. در یک حرکت، این تعدیل جهانی روی ماشه فرآیند جهانی ورشکستگی، بی کاری، فقر و ناامیدی کامل فشار می آورد.^۴ چگونه به اجراء گذاشته شده است؟ قرنطینه به مثابه یگانه راه حل برای مقابله با پاندمی کووید-۱۹ به دولت ملتها معرفی و به توافق سیاسی مستقل از پی آمدهای اقتصادی و اجتماعی ویرانگر آن تبدیل شده است. دولتهای ملی نیز مجبور به تطبیق خودشان با این راهکار هستند.

تعطیلی جزئی یا کلی اقتصاد ملی با کار بست « راه کارهای سازمان جهانی بهداشت » برای قرنطینه و به همین گونه محدودیت در زمینه تجارت، مهاجرت و عبور و مرور و مانند اینها شروع شده است.

مؤسسات نیرومند مالی و گروه های فشار مانند وال استریت، شرکتهای دارو سازی، مجمع جهانی اقتصاد و بنیاد بیل و ملیندا گیتس در گسترش فعالیتهای سازمان جهانی بهداشت مربوط به پاندمی کووید-۱۹ شرکت کرده اند.^۵

⁴ [Adam Parsons : A Global People’s Bailout for the Coming Financial Crash.](https://www.globalresearch.ca/a-global-peoples-bailout-for-the-coming-financial-crash/5656741?utm_campaign=magnet&utm_source=article_page&utm_medium=related_articles)

https://www.globalresearch.ca/a-global-peoples-bailout-for-the-coming-financial-crash/5656741?utm_campaign=magnet&utm_source=article_page&utm_medium=related_articles

نجات مردم جهان برای سقوط مالی در آینده

⁵ COVID-19 Coronavirus “Fake” Pandemic: Timeline and Analysis

<https://www.globalresearch.ca/ncov-2019-coronavirus-time-line/5705776>

قرنطینه، بستن راه های عبور و مرور، کاهش مبادلات بازرگانی و مسافرت های هوایی زمینه را آماده کرد. تعطیلی اقتصاد ملی از ماه مارچ در سراسر جهان به اجراء گذاشته شد و هم زمان شمار بسیاری از کشورها را در همه مناطق وسیع جهان⁶ تحت تأثیر قرار داد. این رویداد در تاریخ جهان بی سابقه است.

این عملیات تعطیلی خطوط تولیدی و ذخیره کالاها و خدمات، فعالیت سرمایه گذاری، صادرات و واردات، بازرگانی جزئی و کلان، هزینه مصرف، بسته شدن مدارس، کالج ها و دانشگاه ها، مؤسسات پژوهشی و مانند اینها را تحت تأثیر قرار داد.

این روند به نوبت خود تقریباً هم زمان بی کاری توده بی، ورشکستگی شرکتهای کوچک و متوسط، تقلیل قدرت خرید، فقر و گرسنگی عمومی را فرا گیر کرد.

هدف پنهانی این تجدید ساختار اقتصاد جهانی کدام است؟ پی آمدهای آن چیست؟ به نفع کیست؟
- تمرکز عظیم ثروتها،

- بی ثباتی شرکتهای کوچک و متوسط در همه بخش های بزرگ فعالیت اقتصادی، به علاوه بخش اقتصادی خدمات، کشاورزی و صنایع تولیدی.

- فسخ حقوق کارگران. بی ثبات سازی بازار کار

- کاهش حقوق (و هزینه های کار) در کشورهای «توسعه یافته» با حقوق های بالا و به همین گونه در کشورهای در حال توسعه تضعیف شده.

روشن است که این عملیات تعدیل جهانی خیلی بیشتر از برنامه تعدیل ساختاری که صندوق بین المللی پول و بانک جهانی به کشورها تحمیل کرده زیانبارتر است. در این صورت [تعدیل جهانی] به معنای ارتقاء نئولیبرالیسم به نظر می رسد.

به یکباره (در طول ماه های گذشته)، بحران کووید-۱۹ بخش مهمی از مردم جهان را به سوی فقر سوق داد.

حدس بزنید چه کسی به نجات آنان می آید؟ صندوق بین المللی پول و بانک جهانی :
مدیر کل صندوق بین المللی پول کریستالینا جیورجیوا⁷ با بی اعتنائی چنین امری را تأیید کرد که اقتصاد جهانی به نقطه مرگ رسیده بی آن که به دلایل فروپاشی اقتصاد بپردازد.

خانم جیورجیوا اظهار داشت : « سازمان بهداشت جهانی وظیفه اش حفاظت از سلامت مردم است، صندوق بین المللی پول از سلامت اقتصاد جهانی حفاظت می کند»
چگونه می خواهد « اقتصاد جهانی را حفاظت کند »؟ به زیان اقتصاد ملی؟ « راه حل جادویی » او کدام است؟

⁶ A third of the global population is on coronavirus lockdown — here's our constantly updated list of countries locking down and opening up

<https://www.businessinsider.fr/us/countries-on-lockdown-coronavirus-italy-2020-3#thailand-began-a-10-pm-to-4-am-curfew-on-april-3-the-country-is-under-a-state-of-emergency-until-at-least-april-30-7>

⁷ Kristalina Georgieva

« ما روی قابلیت وام کلی ۱۰۰۰ میلیارد دالر حساب می کنیم.» (صندوق بین المللی پول. خانم جیورجیوا، مصاحبه مطبوعاتی در آغاز مارچ^۸)

در نگاه نخست، این موضوع «سخت‌مندان» به نظر می رسد، پول خیلی زیادی ست. ولی سرانجام، این پول چیزی ست که می توانیم آن را «پول تخیلی» بنامیم، به این معنا که :

« ما به شما پول قرض می دهیم و با پولی که به شما قرض می دهیم شما به ما بازپرداخت می کنید » (تفسیر)

Joint Press Conference on Covid-19 by IMF Managing Director and World Bank Group President

Washington, D.C.

March 4, 2020

مصاحبه مطبوعاتی دربارهٔ کووید-۱۹ با شرکت مدیر کل صندوق بین المللی پول و رئیس گروه بانک جهانی.

4 mars 2020/Washington, D.C.

هدف غائی بالا بردن منحنی قرض خارجی (به دالر) است.

صندوق بین المللی پول روشن است. در یکی از گیشه های وام، صندوق متولی مددکار و پاسخ به فجایع^۹ (Catastrophe Containment and Relief Trust) که برای پاندمی ها به کار برده می شود سخاوتمند است، «توافق وام برای سبک کردن قروض فقیرترین و آسیب پذیرترین اعضای ما».

بیانیهٔ پوچ : زیرا هدف پر کردن صندوق های بستانکاران است، پول به خدمت پرداخت قرض گرفته می شود. « برای کشورهای کم درآمد و برای کشورهای نوظهور با درآمد متوسط، ما ... تا ۵۰ میلیارد دالر می توانیم داشته باشیم که برای آنها برنامه کامل صندوق بین المللی پول ضروری نیست. » هیچ شرطی روی نحوه ای که شما آن را خرج می کنید وجود ندارد. ولی این پول قرض شما را افزایش می دهد که باید بازپرداخت شود.

⁸ <https://www.imf.org/en/News/Articles/2020/03/05/tr030420-imf-wb-joint-press-conference-on-corvid-19>

⁹ <https://www.imf.org/fr/About/Factsheets/Sheets/2016/08/01/16/49/Catastrophe-Containment-and-Relief-Trust>

برای کشورهای که از پیش در تنگنا به سر می برند هدفی که تعیین شده این است که خودشان را با خواسته های بستانکاران تطبیق بدهند.

این راه حل نئولیبرال برای کاربست در سطح جهانی ست : در نتیجه از سر گیری اقتصاد واقعی وجود نخواهد داشت، فقر بیشتر و بی کاری بیشتر در جهان. « راه حل » (یعنی بن بست لیبرالیسم برای توده های عظیم مردم جهان) به « علت » (یعنی علت بن بست و گسترش فقر و بی کاری) تبدیل می شود. چنین راه حلی فرآیند مقروض سازی مجددی را راه اندازی می کند، و به فاجعه قرض دامن می زند.

هر چه بیشتر قرض بدهید، بیشتر کشور در حال توسعه را به تطبیق با قواعد سیاسی سوق می دهید، و این است نتیجه اهداف امپراتوری ورشکسته آمریکا. حقیقت ناگفته این است که این تریلیون دالر ++ مؤسسات برتون وودز هدفش افزایش قرض خارجی ست.

طی تحولات اخیر، وزرای امور مالی کشورهای گروه ۲۰ تصمیم گرفتند بازپرداخت تعهدات خدمات قرض فقیرترین کشورهای جهان را « به تأخیر بیندازند »^{۱۰}. ولی هدفشان حذف قروض نبود بلکه کاملاً به عکس، ستراتیژی عبارت است از انباشت قروض (یعنی قرض روی قرض).

به همین دلایل نکته مهم این است که دولتهای کشورهای در حال توسعه باید قویاً علیه « عملیات نجات » صندوق بین المللی پول و بانک جهانی موضعگیری کنند.^{۱۱}

¹⁰ <http://www.rfi.fr/en/international/20200415-g20-temporarily-suspends-debt-repayments-for-poorest-nations-fighting-covid-19-africa-eu-us-coronavirus>

¹¹ مترجم : یادآوری چند نکته در مورد «قرض» کشورهای در حال توسعه را برای تکمیل مطالب مطرح شده ضروری می دانم. برای مثال، اخیراً در اواخر ماه مارچ رسانه های حاکم به نقل از رئیس جمهور مکررون اعلام کردند که قروض کشورهای افریقائی بخشیده خواهد شد. ولی دیری نپایید که وزیر اقتصاد اعلام کرد که بخشیدن قروض به شکل فوری صورت نخواهد گرفت و به پایان سال موکول خواهد شد و علاوه بر این مورد به مورد باید بررسی شود. سپس این گزارشات تصحیح شد و کاشف به عمل آمد که از بخشودن قروض منظور سبک کردن قروض بوده است. در نتیجه سیاست قطره چکان را مشاهده می کنیم که چگونه با ارکستر سمفونی اعلام می کنند که قروض بخشیده خواهد شد و سپس اندک اندک حرفهای دیگری می زنند. غالباً هیچ یک از این نوع « بخشایش ها » هیچگاه به اجراء گذاشته نمی شود و همیشه پس از اعلام بخشایش شروط دیگری به آن ضمیمه می شود که کشور مربوطه باید به انجام این و آن متعهد شود تا بتواند از این امتیاز برخوردار شود. در واقع قروض کشورهای جهان سوم هیچ گاه بخشیده نشده و نخواهد شد. با وجود این آنچه در اذهان عمومی با افکار عمومی نقش می بندد این است که « قروض کشورهای فقیر بخشیده شده است »، به همین علت یک عده از مردم فقیر در خود همین کشورهای توسعه یافته ثروتمند احتمالاً بذر کینه و نفرت از خارجی ها و اهالی کشورهای فقیر در دلشان کاشته می شود... ولی نکته خیلی مهمتر چگونگی مقروض شدن این کشورهای فقیر است. برای پاسخ به چنین پرسشی البته همانگونه که پروفیسور شوسودوسکی در اینجا مکانیسم وام بانک جهانی و صندوق بین المللی پول را توضیح داده است، می توانیم به نوشته فرانسوا آگراویه ورشائو در «از فرانس آفریقا تا مافی آفریقا» نیز مراجعه کنیم (۲۰۰۴) که بروشنی مکانیسم مقروض شدن کشورهای افریقائی را توضیح می دهد : کشورهای افریقائی، که معمولاً تک محصولی و غالباً دارای محصول خام طبیعی هستند، به عنوان فروشنده کالا معادل بهای جنس فروخته شده مقروض می شوند. به سخن دیگر شما از مرد پرتقال فروش یک کیلو پرتقال از قرار هر کیلو یک دالر می خرید، پرتقال مال شماست ولی به جای پرداخت یک دالر به مرد پرتقال فروش یک دالر نیز از او می گیرید. معامله خوبی ست، نه ؟ ولی معامله به اینجا خاتمه نمی یابد. زیرا شما نه فقط پرتقال را می برید و با یک پشتک و واروی رندانه (هوشمند و مدرن با یک خروار کراوات و حقوق بشر و به قول برنارد کوشنر پزشک و سیاستمدار فرانسوی - که یکی از طرفداران مجاهدین خلق است - تخفیف ۸۵ در صدی برای دارو) یک دالر را هم از مرد پرتقال فروش می گیرید بلکه به مغازه او نیز خسارت وارد می کنید و زور بگیریهای را نیز به ملاقات او می فرستید. به این معنا که غارت منابع طبیعی کشورهای «در حال توسعه» باید حتماً همراه باشد با بی ثبات سازی، تخریب و جنگ دانمی تا جایی که اربابان بخشنده اروپائی و امریکائی و آنگلساکسون برای تداوم غارت سالانه ۱۰۰ میلیارد دالر نیز برای ارتشهای خصوصی خرج می کنند، شما حساب کنید که چقدر پرتقال می برند که ۱۰۰ میلیارد دالر هم برای بلک واتر و امثال اینها «برای امنیت افریقا» خرج می کنند. البته بخش مهمی از این قروض نیز به مخارج سنگینی باز می گردد که اعضای بز هکار دستگاه حاکم در کشورهای موزی برای زندگی در اروپا روی دوش کشورشان می گذارند...

بحران جهانی قرض در کشورهای توسعه یافته

بحران مالیاتی بی سابقه در همه سطوح دولت در جریان است. با سطح بی کاری بالا، درآمدهای مالیاتی وارد شده در صندوق کشورهای توسعه یافته به نقطه مرگ رسیده است. در کوران دو ماه گذشته، دولتهای ملی بیش از پیش مقروض شده اند. از سوی دیگر دولتهای غربی و به همینگونه احزاب سیاسی بیش از پیش زیر کنترل بستانکارانی هستند که سکان را به دست گرفته اند.

سراسر مراتب دولت در قرض فرو رفت. با چنین قرضی نمی توانند تصفیه حساب کنند. در ایالات متحده، کسری بودجه فدرال « ۲۶٪ افزایش داشته و برای سال ۲۰۱۹ به ۹۸۴ میلیارد دالر رسیده است، یعنی بالاترین سطح در ۷ سال»^{۱۲}. و این فقط یک آغاز است.

در کشورهای غربی، قرض دولتی به شکل شگرفی افزایش یافت. قروض برای تأمین مالی « نجات» یا «کمک» به شرکتها و به همین گونه « باریکه هائی از بیمه اجتماعی» برای بی کاران هزینه شده است. منطق طرح نجات از برخی جهات مشابه بحران اقتصادی در سال ۲۰۰۸ است، ولی در سطح بسیار وسیعتر. به شکل طنز آمیزی، در سال ۲۰۰۸ بانکهای امریکائی در عین حال بستانکاران دولت فدرال امریکا و ذینفع های خوش سعادت آن بودند : عملیات نجات از سوی بانکها به هدف « انباشت صندوق بانکها » تأمین مالی شده است. آیا این موضوع تناقض آمیز به نظر نمی رسد؟

خصوصی سازی دولت

این بحران در نهایت به خصوصی سازی دولت خواهد انجامید. دولتهای ملی بیش از پیش زیر سلطه پولهای کلان Big Money قرار می گیرند.

زیر فشار سنگین قرض های انباشت شده، به همین دلیل این احتمال عملاً وجود دارد که خصوصی سازی کل ساختار دولت در کشورهای مختلف در تمام سطوح دولتی زیر نظارت قدرتهای مالی قرار بگیرد. با وجود این «دولت حاکم» تخیلی در خدمت رأی دهندگان حفظ خواهد شد.

در نخستین سطح از دولت شهرداریها خواهند بود که خصوصی سازی خواهند شد (که بسیاری از آنها از هم اکنون به شکل جزئی یا کاملاً خصوصی سازی شده اند، مانند شهر دیترویت در سال ۲۰۱۳). میلیاردهای امریکا تشویق خواهند شد که شهرهائی را به شکل کامل خریداری کنند.

از هم اکنون چندین شهر بزرگ در آستانه ورشکستگی به سر می برند. (رویداد تازه ای نیست). آیا شهر وانکوور برای خصوصی سازی آماده است ؟ « شهردار وانکوور پیش از این اعلام کرده بود که بیم دارد که شهر دچار ورشکستگی شود. » (Le Devoir 15 avril 2020)

در شهرهای بزرگ امریکا، خیلی بسادگی مردم قادر به پرداخت مالیات نیستند : قروض شهر نیویورک برای سال مالیاتی ۲۰۱۹ به ۹۱،۵۶ میلیارد دالر رسیده است، یعنی افزایشی معادل ۱۳۲٪ از سال مالیاتی ۲۰۰۰. در عوض، قروض شخصی در کل امریکا به حد انفجاری رسیده است.

¹² <https://www.cnbc.com/2019/10/25/federal-deficit-increases-26percent-to-984-billion-for-fiscal-2019.html>

« کارتهای اعتباری خانواده های امریکائی در کل ۱۰۰۰ میلیارد دالر مقروض است.» و برای کاهش میزان بهره های مربوط به کارتهای اعتباری مقروض هیچ اقدامی در ایالات متحده انجام نگرفته است.

نظم نوین جهانی؟

قرنطینه موجب تضعیف کشورهای توسعه یافته و به همچنین کشورهای در حال توسعه شده و اقتصاد ملی را عملاً به ویرانی کشانده و مجموع چشم انداز اقتصادی را به بی ثباتی محکوم کرده است. مؤسسات اجتماعی به ویژه مدارس و دانشگاه ها در حالت تعطیلی به سر می برند و شرکتهای کوچک و متوسط در آستانه ورشکستگی قرار گرفته اند.

چه نوع جهانی انتظار ما را می کشد؟

همانگونه که هنری کیسینجر گفته است، « نظم نوین جهانی » اهریمنی در شرف تکوین است^{۱۳}:

« پاندمی و ویروس کرونا برای همیشه نظم جهان را دگرگون خواهد کرد. »
بیانیه تاریخی کیسینجر در سال ۱۹۷۴ را به یادآورید: « جمعیت زدائی باید به اولویت مطلق سیاست خارجی امریکا در رابطه با جهان سوم تبدیل شود. » (یادداشت شورای امنیت ملی در سال ۱۹۷۴)
مداخلات سیاسی قابل توجه است.

چه نوع دولتی در فردای بحران خواهیم داشت؟

نکاتی چند در نتیجه گیری

سوء تعبیرهای بسیاری درباره طبیعت این بحران وجود دارد.
بسیاری از روشنفکران ترقی خواه امروز می گویند که این بحران شکست نئولیبرالیسم را نشان می دهد. « این بحران نقطه آغاز حرکت تازه ای را عرضه می کند »
برخی در این بحران « چرخش احتمالی » خاصی را مشاهده کرده اند که گویا فرصتی برای « ساخت و ساز سوسیالیسم» یا « باز سازی سوسیال دموکراسی » خواهد بود که در ادامه قرنطینه تحقق می پذیرد.
نشانه های بارزی نشان می دهد که نئولیبرالیسم شکست نخورده بلکه کاملاً به عکس.
سرمایه داری جهانی تسلط خود را تحکیم می کند. ترس و دستپاچگی سایه انداخته، خود دولت در شرف خصوصی سازی شدن است. و اولویت تمایل در محوریت دولت اُتوریتز تبلور یافته. اینها مسائلی هستند که باید با آنها روبه رو شویم.
فرصت تاریخی برای رویارویی با ساختارهای نظام سرمایه داری جهانی، به علاوه ماشین نظامی ایالات متحده و ناتو، پس از دوران قرنطینه قویاً باید مورد بررسی قرار گیرد.

Article original en anglais :

¹³ ([Avis de la WSJ, 3 avril 2020](#))

Towards A New World Order? The Global Debt Crisis and the Privatization of the State

لینک متن اصلی :

<https://www.mondialisation.ca/vers-un-nouvel-ordre-mondial-la-crise-de-la-dette-mondiale-et-la-privatisation-de-letat/5644352>

گاہنامہ هنر و مبارزہ/پاریس / ۲۶ اپریل ۲۰۲۰